

Scrisoare Pastorală la Învierea Domnului 2018

† SILUAN

**din mila lui Dumnezeu,
Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria și
Locțiitorul Episcopiei Daciei Felix**

Iubitului cler, cinului monahal și dreptmăritorilor creștini și creștine din sfânta și de Dumnezeu păzita Episcopie Ortodoxă Română din Ungaria și Episcopia Daciei Felix, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, prin Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Cel Înviat a Treia Zi din morți și prin harul Preasfântului și de viață Făcătorului Său Duh, iar de la noi părintească dragoste, frățească îmbrățișare și binecuvântare!

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Hristos a înviat!

În Sfânta Evanghelie după Ioan (capitolul 3, versetul 16), citim că: „*așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică!*”, iar în aceste cuvinte am putea spune că stă ascunsă puterea și Taina Sărbătorii Sfintelor Paști, pe care cu ajutorul lui Dumnezeu o prăznuim din nou, astăzi. Taina morții și a vieții dăruite lumii prin Hristos Cel Înviat, precum și a legăturii de iubire între Dumnezeu și om, este esența acestui Praznic mare și luminat al creștinilor, care dăinuie încă, la mai bine de 2000 de ani de la săvârșirea minunii ce stă în centrul lui.

Minune ce a schimbat cursul de până atunci al lumii, marcat de păcat, stricăciune și moarte, căci Cel Ce a murit cu Trupul pe Cruce, iar cu Duhul S-a pogorât până la iad, era Însuși Dumnezeu, pornit în căutarea oii Sale celei pierdute (Luca 15, 4), adică a lui Adam și a firii omenești răpuse de păcat. Și strâns unit cu această fire, a cunoscut durerile morții, dar nu l-a mai părăsit pe om, ci însoțindu-l până „*întru cele mai de jos ale pământului*” (Irmos, Cântarea a 6-a, din Canonul Sfintei Învieri), a biruit puterea morții, a readus firea omenească în comuniune de iubire cu Dumnezeu Tatăl și a așezat-o de-a dreapta Sa, acolo unde îi era locul de la început, dacă Adam nu ar fi căzut în păcat.

Această lucrare dumnezeiască a lui Hristos o prăznuiește Biserica noastră în Sâmbăta cea binecuvântată, din Săptămâna Mare, când spre închinarea credincioșilor, în mijlocul locașului de cult, rămâne doar Icoana Pogorârii la iad a Domnului și Sfânta Evanghelie, iar în Altar, pe Sfânta Masă, sălășluiește în chip tăcut Sfântul Epitaf, sau Icoana coborârii de pe Cruce a Domnului. Heruvicul din această zi îndeamnă: „*Să tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cu cutremur, și nimic pământesc întru sine să nu gândească, că Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor merge să se junghie și să se dea spre mâncare credincioșilor*”.

Este singura dată în timpul anului liturgic și în cadrul Liturghiei Sfântului Vasile cel Mare când se cântă acest Heruvic, care arată în același timp cele două lucrări săvârșite de Hristos Domnul pentru mântuirea neamului omenesc: pogorârea la iad și răscumpărarea omului, prin Jertfa Sa de pe Cruce, și împărțirea în mod concret de acest dar mare al biruinței morții, iertării păcatelor și comuniunii cu Hristos prin Pâinea și Vinul Euharistic, sfințite la fiecare Sfântă Liturghie.

Astfel, credința creștinului ortodox, întemeiată pe cuvântul Sfintei Scripturi și mărturisirea dintotdeauna a Bisericii, precum și desfășurarea ei, în cadrul rugăciunii liturgice comune, la Sfânta Liturghie Pascală și în toate celelalte Duminici și Sărbători ale anului, sunt cele care îi luminează mintea și îi hrănesc sufletul, pe calea întăririi comuniunii sale cu Hristos, Cel Răstignit și Înviat din morți, Care se dă neîncetat spre hrană credincioșilor Săi și le dăruiește acestora viața cea veșnică.

Dreptmăritori creștini și creștine,

Învierea Domnul este cea mai mare Sărbătoare a creștinilor, ea este prăznuită în mod special în Duminica Sfintelor Paști, după o pregătire bine precizată și îndelungată, în timpul Postului Mare și în întreaga perioadă liturgică a Triodului, dar razele sale binecuvântate se răspândesc asupra întregului an bisericesc. Fiecare Duminică, în afara acelor în care un Praznic Împărătesc se sărbătorește în această zi, este socotită un mic Paște, un nou prilej acordat credincioșilor de re-evaluare a propriei vieți duhovnicești și de reîntoarcere la Hristos, prin Taina Sfintei Spovedanii și prin pregătire pentru cuminecarea cu Trupul și Sângele Domnului, dacă primim pentru aceasta dezlegare de la duhovnic.

Hristos Domnul, Jertfit o singură dată pe Crucea Golgotei cu Sfântul Său Trup, prin Pâinea și Vinul binecuvântate de Preot la fiecare Sfântă Liturghie se jertfește din nou, iară și iară, pentru credincioșii Săi, pentru a-i hrăni pe aceștia cu Sfintele Taine, a-i curăța de păcatele săvârșite și a-i uni cu Sine, atât de strâns, cum numai El o poate face.

Bolile, suferința și în final moartea, sunt probleme ce îl preocupă pe fiecare om, ce cugetă mai cu luare aminte la sine și la rostul său, în lumea în care trăiește. Iar prin Hristos, aceste probleme pot găsi o rezolvare și un sens binefăcător și dătător de multă speranță, pentru omul contemporan, prins în atâtea griji și expus la nenumărate ispite, necazuri și supărări. Într-una din ultimele Sale încercări, trăite de Hristos înainte de Patima Sa, în Grădina Ghetsimani (Matei 26, 36-46 și Marcu 14, 32-42), rugăciunea Sa, în care a cuprins ispitele și păcatele lumii întregi, a fost atât de apăsătoare pentru El, încât a transformat sudorile Sale în picături mari de sânge, precum ne spune Sfântul Evanghelist Luca (Luca 22, 44). Aceste încercări au atins punctul culminant în timpul Sfintelor Sale Pătimiri, când Hristos a fost batjocorit, biciuit, scuipat, palmuit, înjosit și Răstignit pe Cruce. Dar pe toate le-a biruit cu putere dumnezeiască și nu pentru Sine, căci nu merita ceva din toate acestea venite din răutatea oamenilor care s-a îndreptat asupra Lui, cât mai ales pentru a arăta lumii întregi o altă cale de urmat. După cum era și firesc, deși ca Dumnezeu era

Atotputernic și nemuritor, ca om a gustat cu Trupul Său moartea, ce pune capăt oricărei vieți omenești. Iadul însuși, ce stă în spatele tuturor răutăților din lume, a crezut ca l-a biruit definitiv pe om, lumea și chiar pe Dumnezeu, o dată pentru totdeauna, prin moartea Mântuitorului. Dar s-a înșelat, așa precum ne încredințează an de an și Sfântul Ioan Gură de Aur, în Cuvântul său, din noaptea Sfințelor Paști: „*Iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos: amărâtu-s-a că s-a stricat. S-a amărât, că a fost batjocorit; s-a amărât, că a fost omorât; s-a amărât că s-a surpat; s-a amărât, că a fost legat. A primit un trup și de Dumnezeu a fost lovit. A primit pământ și s-a întâlnit cu cerul. A primit ceea ce vedea și a căzut prin ceea ce nu vedea*”.

Aceasta este lucrarea tainică și dumnezeiască a lui Hristos. Aceasta este biruința Lui. Acesta este darul cel mare făcut de el oamenilor și dreptilor, care se aflau întru întunericul iadului, așteptând izbăvirea lui Dumnezeu. Acesta este darul pe care îl face și astăzi creștinilor, în primul rând, dar și tuturor oamenilor, care rătăcind, tulburați, întru întristările și grijile lumii acesteia, caută ajutor și au nevoie de odihnă pentru sufletele lor.

Iubiți credincioși și credincioase,

Înțelegând și noi mărimea darurilor lui Hristos Cel Înviat, precum și atacurile perfide ale lumii necredincioase și potrivnice lui Dumnezeu în care trăim și având în jurul nostru atâta nor de mărturii, ale creștinilor și Sfinților care înaintea noastră au aflat calea credinței celei drepte, „*să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta ce ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, Începătorul și Plinitorul credinței, Care pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit Crucea, n-a ținut seama de osânda ei și a șezut de-a dreapta Tronului lui Dumnezeu*” (Evrei 12, 1-2). Nicicând, în timpul anului liturgic, nu se arată mai bine această putere a dragostei dumnezeiești a lui Hristos, Care își pune viața pentru prietenii Săi, pe care îi iubește (Ioan 15, 13) și care am putea să fim și noi. Prin credința părinților, moșilor și strămoșilor noștri și prin Taina Sfântului Botez, suntem chemați și noi să cunoaștem și să ne asumăm calea lui Hristos, urmându-L cu râvnă și dragoste.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, Cel Înviat din morți și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi, cu toți, ca veselindu-ne de această aleasă și Sfântă Zi, a Învierii Domnului, cu pace în suflete și cu bucurie, să Îi cântăm și noi, mărturisind din toată inima, că: „*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!*”

Al vostru, al tuturor, de tot binele doritor și către Hristos Domnul Cel Înviat rugător,

† **Siluan**

**Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria și
Locțiitorul Episcopiei Daciei Felix**

Data în Reședința noastră Episcopală din Giula, la Praznicul Învierii Domnului, în Anul Mântuirii 2018.

Coperta I – Icoană contemporană cu *Învierea Domnului*.